

LITERÁRNÍ

Káčka

NOVINY

Iveta Sekerková

Slepičí příběh

V jednom domečku uprostřed obce bydlela holčička a ta chovala slepičky, ale nebyly to ledajaké slepičky, ony byly nejmenší na světě. Menší druh prostě neexistuje. Přesto, že jsou nejmenší, tak chtějí dokázat něco víc, co nikoho předtím ani nenapadlo. Chtějí být první slepice ve vesmíru nebo první slepice na Měsíci, ba i první slepice mimo naši galaxii. Mimo galaxii Mléčné dráhy.

Když jsme tak jednou seděly večer na bidle a povídaly si, tak jedna slepice jménem Čmeláček vyprskla: „To by bylo super, být tam nahoře mezi hvězdičkami a létat si tam, jak bychom chtěly a vědět, že jsme úplně první slepice ve vesmíru.“ Na to jsem zakdákala: „Ale to není vůbec blbý nápad.“ Vtom se ozval vzadu kohout Rudík: „No jasně, spadneš ze stromu a vymýšlíš lety do vesmíru. Já asi spadnu z bidla, Čmeláku.“ Klov!!! Klovla ho přímo mezi oči. Nenechá se přece urážet. Někteří byli sice proti, ale většina byla pro. Potom se nám o tom celou noc zdálo. Hned další den, jsme ale od plánu upustili. Proč? Protože přišla naše chovatelka a řekla: „Mé milé slepičky, hádejte, co tento víkend budete dělat?“ „Půjdem na zahradu a sezobneme slimáka,“ kdákaly jsme nabručeně. „Nevíte, no přece půjdete na výstavu!“ To byste neuhodli, co se začalo dít.

Začaly jsme pobíhat sem tam, tam sem a načančávaly jsme se, jak kdybychom chtěly vyhrát Miss ČR. V tom vidím, že jedna slepice klovla do druhé, ta do třetí a za chvíli už jich pěkné hejno i se mnou hnalo za skleník. Čmelda před sebou tlačila soudek, já tlačila druhý a ostatní nesly dlouhé úzké prkno. Ony stavěly molo, jak pro modelky a jedna po druhé se tam začaly škrábat! Bylo obtížné vybrat ze 17 slepic ty čtyři nejlepší.

U kohoutů to nebylo tak těžké. Rudík, jako kuře nebyl okroužkovaný, to znamená, že na noze nemá takový malý kroužek, na kterém je rok, kdy se vylíhl, z jaké země pochází a tak dál. Zbylí dva kohouti Helmut a Karel jít museli. Po dlouhých hádkách, třech bitkách a jedné honičce jsme se domluvili. Chovatelka nás nalíčila olejem, vytrhala peří z nožiček, řádně nás učesala a mohli jsme jet. Ráno nás chtěla naložit do přepravek a už byl první problém.

Ti, co včera dělali machry, dnes seděli v koutě a moc se báli. Hodinu a půl jsme přemlouvali kohouta a slepici. Ovšem, že to byl Helmut a Čmelda. Nakonec jsme to s nimi usmlouvali, že jim dovolíme místo jednoho slimáka dva denně a k tomu jednu žízalu týdně jako bonus. Snad

alespoň cesta proběhne trochu normálně. Minule, když jsme jeli na výstavu do Březin, tak každou minutu zakokrhal kohout a když už zařval poosmé, tak jsem si říkala, proč jsem raději nezůstala doma. Asi čtou myšlenky, protože tentokrát nezakokrhal ani jeden. Potom nás chovatelka vysypala do klece, dala nám vodu a obilí a řekla: „Dnes vás posoudí, zítra budou chodit lidé si vás prohlížet a pozítří ráno jedete domů. Uvidíme se po posuzování. Ahoj!“ a odešla.

„Co tady budeme tři dny dělat? Přece se tu nebudeme promenádovat sem a tam!“ Zakřičela co nejhlasitěji Čmelda. „Neřvi, nemáš důvod,“ upozornil ji kohout Alfonz. To byl největší, nejpyšnější a nejnafoukanější kohout z celé výstavy. Tak jsme tam čekali a čekali a čekali, až jsme přišli na řadu. Pan posuzovatel si vždycky jednu slepici vzal, koukl se, jestli má čisté nožičky, kroužek, plnovous, a potom říkal, co se mu líbí a nelíbí. Každé slepici dal body, jak si myslel, že je krásná. Až posuzovatel odešel, začala diskuze, kdo měl kolik bodů a jestli jsme se báli. „Já měla 92“, „já 93“, žvanily slepice. „Pche! Já mám 95,“ říkala pyšně Čmelda. Jenom nafoukanec Alfons měl 90 bodů, to je nejmenší možný počet, co jde. Potom jsem přišla já se svými trapnými 91 body a byl konec mé oblíbenosti. Všichni se mi smáli! Nafoukle jsem odešla trucovat, doufala jsem, že mě alespoň Čmelda pochopí. Na minulé výstavě měla jenom 91, stejně jako teď já. Ale ona jenom povýšeně, protože měla nejvíc bodů z celé výstavy, ohrnula zobák a odšoupnula se o kousek dál ode mne. „Ale, ty si nepamatuješ, jak jsi minule měla nejmíň bodů?“ nenechala jsem se odbýt. „Minule je minule, dnes je dnes,“ odprskla. I ostatní byli smutní, že se nechová normálně jako kamarádka.

Potom přišla naše chovatelka a hned si všimla, že není něco v pohodě. „Co se děje?“ zeptala se. „Čmelda je jiná,“ potichu jsme ji to prozradili, aby nás neslyšela. Domlouvala jí, ale nic, chovala se úplně stejně nafoukaně. „Ahoj, přijdu zítra,“ rozloučila se a odešla, protože už zavírali vstupní bránu.

Druhý den se nic zajímavého nedělo, pořád nás někdo očumoval, fotil, nahrával na telefon, a dokonce na nás jedna paní šišlala jak na mimina! Čmelda se naparovala jak mistr světa, chovatelka byla smutná, že jsme rozhádané, potom zase odešla, výstava se zavřela a šli jsme spát.

Poslední, tedy třetí den jsme dostali pohár. Chovatelka nás dala do klecí a jeli jsme domů. Slepice doma byly pyšné, že jsme vyhráli. Helmut si dopřál porci slimáka navíc, já si v klidu probrala peří a všichni jsme byli rádi, že jsme doma.

Uplynul den a Čmelda si sedla na nejvyšší bidlo a povídá: „Promiňte, že jsem se chovala jako trouba a kvůli vítězství jsem opustila kamarády.“ „Každý občas udělá chybu a stydět se za to není ostuda,“ řekl Karel. „Odpouštíte mi?“ zeptala se. „Jasně!“ řekli jsme.

A tak všechno dobře dopadlo, všichni jsme se usmířili.

Určitě chcete vědět, kdo vám to vůbec vykládá, vidíte? No přece já Vrána, nejčernější slepice z party. Tak ahoj na další výstavě nebo ve vesmíru?

Iveta Sekerková, chovatelka slepic, získala za tento příběh 1. místo (kat. 6. a 7. tříd) v soutěži Pardubické střípky 2023, literární soutěž na téma Jsem z toho paf! pořádala Krajská knihovna v Pardubicích. Soutěže se zúčastnilo 19 škol.

Jakub Špaček

Jak jsem potkal Knihomola

Jednou jsem tak seděl a četl a vtom najednou vidím, že mi po polici leze skřítek. Ale pěkně od začátku. Knížky, co mám doma, čtu od svých 6 let. Právě proto mám všechny knížky, co mám doma přečtené. Tak si půjčuji z knihovny. Knížky, co mám doma, si přečtu jednou za čas, a právě proto se ke mně nastěhoval skřítek Knihomol. Po čase jsem si začal všimnout, že mi mizí knížky z pokoje. Řekl jsem si, že si je půjčovala sestra nebo máma. Ale ty knížky se nevracely, když jsem se jich zeptal, o ničem nevěděly. Tak jsem se rozhodl, že se podívám po pokoji. Najednou jsem to uviděl. Malé obydlí za knížkami. Byl tam i samotný skřítek. Když mě spatřil, strašlivě se mě lekl. Schoval se za svoje křesílko. A já hned povídám: „Neboj se. Já ti nic neudělám. Ty jsi knihomol?“

A skřítek vystrašeným hláskem odpoví: „Ano, jsem Knihomol. Ale ty budeš jako ostatní. Vyhodíš mě odsud a při tom mě praštíš vším, na co dosáhneš. Já na to: „Ne. Já nejsem jako ostatní. Můžeme se kamarádit. Ale u mě zůstat nemůžeš. A tak jsem ho dostal do městské knihovny. A on tam snědl tolik knih, že jich v knihovně zbylo jen tučt.

Jakub Špaček

Zasloužená trofej

Tuto sezónu se nám moc nedařilo. I přes to jsme se vyškřábali na 3. místo naší tabulky. A byli jsme o dva body od 1. místa. Konal se poslední zápas a my jsme stáli proti hráčům z Bystrého, kteří byli na 1. místě. Stačila nám výhra, a aby Morašice z 2. místa prohráli. Začal zápas, o poločase jsme již prohrávali 2:0. A trenér nám v kabině říká: „To asi stejně nevyhrajeme, tak si to užijte.“ A odešel. Náš kapitán říká: „My to prostě vyhrajeme za každou cenu.“ Tak jsme nastoupili a hráli. Hned jsme zaútočili a měli jsme z toho roh. A dali jsme branku. Takže stav 2:1 pro soupeře. V poslední minutě zápasu jsem soupeřovi sebral míč a utíkal na jejich bránu. Obešel jsem asi tři obránce a vstřelil branku. Takže stav 2:2. Šlo se do penalt a čtyři z pěti mých spoluhráčů dali svoji penaltu. Ale u Bystrého nedali tři z pěti penalt. Takže jsme vyhráli a Morašice prohráli, tím pádem jsme dostali trofej naší tabulky. Byl jsem z toho úplně paf. Radovali jsme se skoro až do půlnoci. A všichni z našeho týmu se shodli na tom, že trofej dáme kapitánovi.

Amálie Parolková

Na lyžáku

Jdu domů z lyžáku, jdu pomalu celá ubrečená. „Jsi v pořádku? Někdo ti ublížil?“ zeptala se mě jedna paní. „Ano, jsem v pořádku, nemusíte se o mě bát.“ ...ale nejsem, na to, co se stalo, už nikdy nezapomenu.

Na lyžáku už jsme byli 7. den a blížil se odjezd domů. Měli jsme už jen dva dny. Vedoucí si nás všechny zavolali: „Jelikož se blíží doba odjezdu, kdy pojedeme domů a byli jste opravdu hodní, což jsme nečekali, tak vám zítra dáme den volna a můžete si dělat, co chcete.“ Všichni jsme byli šťastní a hned jsme si domlouvali, co podnikneme. Šli jsme dolů do města, zahráli jsme si bowling, koupili si něco k jídlu a šli na vycházku do hor. A když jsme šli do hor, tak se to stalo!

Protože jsme se už před tím zastavili v hospodě a tam něco popili, tak jsme měli dobrou náladu. Povídáme si, smějeme se, děláme andílky ve sněhu, házíme po sobě sněhové koule,

křičíme a užíváme si blízkost ostatních. Najednou slyším zvláštní zvuk. Otočím se: „Ne, co to je?“ „Lavina!“ „Co dělat?“ „Pomoc!“ „Pomozte někdo!“ „Pane Bože!“ „Co máme dělat?“ „Já nechci umřít!“ „Né, pomoc!“ „Pomozte mi!“ „Já se strašně bojím!“ Řveme všichni. Je pozdě. Lavina nás všechny zasypala.

Snažím se vyhrabat zpod sněhu. Hrabu, co mi síly stačí. Konečně uvidím denní světlo, žiju, žiju. Nikdy jsem nebyla za svůj život takhle vděčná. Když jsem byla celým tělem venku, okamžitě jsem šla pomoci vyhrabat i ostatní. Nemohli jsme, ale najít Davida a Lauru. Naštěstí přijela horská služba, která nám dala deky na zahřátí, a hledali je. Když našli podchlazeného Davida, z očí mi vyhrkly slzy, měla jsem o něho hrozný strach. „Co se děje?“ ptali se mě ostatní. Já jim, ale nedokázala odpovědět.

Druhý den byla horská chata neobvykle tichá. Všichni se vzpomínali ze včerejška. Já měla napuchlé oči, protože jsem celou noc probrečela. Byla jsem na pokoji sama. David byl v nemocnici a Laura tam nebyla.

Pavla Knídlová

Fialová liška

Jednou po škole jsem se jako obvykle sebral a šel na procházku do lesa. Dělán to celkem často. Je to super způsob relaxace a uvolnění od každodenního stresu. Chodím sem už od narození a všechny lesy poblíž našeho města znám jako svoje boty.

Jdu tak po lesní cestě a užívám si tu klidnou přírodu. Pak se však stane něco velice zvláštního. U cesty zahlédnu něco fialového a chlupatého. Je to látka? Právě se to pohlo! No tohle, je to zvíře! Pomyslím si a zvědavě nahlédnu trochu blíž. Vtom z křoví vyskočí ten nádherný tvor a sedne si na cestu přede mnou. Vypadá jako normální liška, ale místo zrzavé srsti má srst fialovou. Co je to zač? Kde se tady vzala? Jak je to vůbec možné? Myšlenky mi víří hlavou.

Liška jen nakloní hlavu a zkoumavě si mě prohlíží. To mě vytrhne z přemýšlení. Vypadá přátelsky. Usměju se na ni. Skloním se k ní a chci ji pohladit, ale ona ucukne a vyběhne dál po lesní cestě. Chvilí přemýšlím, co mám dělat. Zrovna jsem viděl fialovou lišku! To přece není normální! Sleduju, jak se blíží k zatačce, když se najednou zastaví a podívá se, jestli běžím za ní. Jako by chtěla, abych ji následoval. Tak se oba rozběhneme a já přemýšlím, kam mě to jenom chce zavést.

Po chvíli běhu mineme strom s růžovými listy. To je vážně divný. Co tady dělá růžový strom?! A po chvíli další, tentokrát světle fialový. A další a další... Za chvíli tu lesní cestu obklopují jen růžově, fialově a tyrkysově zbarvené stromy. Je to krása, vypadá to jako v pohádce... No tak, vzpamatuj se! Napomenu se. Právě tu v nějakém kouzelném barevném lese uháníš za ňákou fialovou liškou, přijde ti to normální?! Cítím se okouzleně, ale zároveň znepokojeně. Kde to sakra jsem?!

Liška se zase ohlédne, aby zjistila, jestli za ní pořád běžím. Pak běžíme do nějakého prudkého kopce. Žádný takový kopec tu nikdy nebyl. Je to, jako bych se ocitl v jiné dimenzi, která se prolíná s tou mojí. Najednou mi přijde, jako by se začalo stmívat. Vždyť je teprve odpoledne? Ale co, není to první divná věc, co se mi dnes stala, takže to moc neřeším.

Tak tak popadám dech, když si všimnu, že se blížíme k východu z lesa. Liška se tam na tom kopci zastaví, sedne si do trávy a upřeně kouká před sebe. Jsem zvědavý, co tam tak asi vidí. Když doběhnu, nemůžu věřit vlastním očím. Strnule stojím na tomto neznámém kopci, za sebou magický les s barevnými korunami, se záhadnou fialovou liškou po boku a sleduju tenhle úchvatný, tmavě fialový západ slunce. To je tak nádherný! Ještě nikdy v životě jsem neviděl

nic tak překrásného a necítil nic tak výjimečného. Zapadající slunce překrývá pár podlouhlých mraků, které taky nasály fialovou barvu. Pod tímto přenádherným jevem je vidět krásné podvečerní panorama mého města. Ten výhled je zkrátka úžasný! Až dechberoucí! Když se trochu probudím z transu, podívám se, co dělá liška. Věrně sedí hned vedle mě a hypnotizovaně sleduje západ slunce. Ve větru jí lehce vlaje srst. Vypadá tak majestátně. Pak se na mě podívá, jako by věděla, že na ni zrovna koukám. Skloním se, abych ji pohladil, a ona se ke mně začne lísat. Cítím, jako by se mnou byla nějak spojená. Pak už si jen užíváme pohled na ten romantický výhled.

Pavla Knídllová **Horor ve vlaku**

To tak jednoho podzimního dne jedeme s mým nejlepším kamarádem Tomášem vlakem. Je pátek a vracíme se domů z intru. Zrovna dneska jede ten starší vlak, co je ještě rozdělený na jednotlivé kupé. Venku je bouřka, což přidává na té podzimní strašidelné atmosféře, kterou máme s Tomem tak rádi. Jsme v kupé sami a koukáme se na nějaký hororový film na Tomášově notebooku. Oba milujeme horory!

Najednou sebou vlak prudce trhne, až přepadneme na sedadla naproti. K tomu zhasnou všechna světla a Tomášův notebook, což je divné, jelikož ho nemá k ničemu připojený. Ale možná ho omylem vypnul on, když jsme oba letěli na druhou stranu našeho kupé. Nebo ta bouře nějak přerušila signál, kdo ví.

S Tomášem se na sebe zmateně podíváme.

„Co to sakra bylo?!“ zeptá se.

„Netuším,“ odpovím pravdivě.

Najednou déšť zesílí a Tomáš se snaží zjistit, co se stalo s jeho notebookem. Nejde mu ani zapnout. Jako by se vypnula elektřina, ale notebook v zásuvce nebyl. A byl plně nabitý, takže baterka mu dojít taky nemohla. Asi to přerušení způsobila bouřka. Je to celé prostě záhada. Připadám si jako hlavní postava z nějakého trapného hororu. Už tady dál nevydržím jen tak sedět bez hnutí.

„Půjdu zjistit, co se děje,“ říkám Tomášovi a začnu se zvedat.

„P-p-počkej!“ vykoktá, „kam chceš jako jít?“

„Jen se tu porozhlédnu a třeba zjistím, co se děje.“

„Co když tě někdo, nebo něco ...něco se ti stane!“ znejistí.

„Ale, prosím tě, nebuď paranoidní. Už ti z těch hororů šplouchá na maják. Neboj, nic se mi nestane,“ ujistím ho.

„Tak fajn, tak si běž. Ale já tě varoval,“ řekne uraženě a založí si ruce na prsou. Povšimnu si jeho nepatrného úšklebku. Já se škodolibým úsměvem zavřu dveře od našeho kupé, když se mi najednou hrozně začne chtít na záchod. To se celkem hodí, když už stojím v té uličce. Po cestě na toaletu nahlížím do ostatních kupé, ale nic nevidím, jelikož je všude tma. V klidu si vykonávám potřebu, když uslyším křik. Spoustu křiku. Ty lidi tam snad někdo vraždí? Tom! Tom je určitě v pořádku. Vyběhnu do uličky a zjišťuji, že se světla znovu rozsvítily. Ale nevím, jestli by nebylo lepší, kdyby zůstalo zhasnuto. Všude na zemi byla krev. Všude! A ostatní cestující? Mrtví. Přejede mi mráz po zádech. Postupně nahlížím do jednotlivých kupé a všude to vypadá stejně. Všichni jsou mrtví! Rychle se rozběhnu k našemu kupé, abych zjistil, jestli je Tomáš v pořádku, ale každým dalším kupé, které míjím, mě naděje opouští víc a víc. Tomáš měl pravdu, někde tady je vrah.

Když doběhnu k našemu kupé s očekáváním nejhoršího, nahlédnu dovnitř. Prudce sebou přitom trhnu. Nemůžu uvěřit tomu, co vidím. Tomáš není mrtvý. Hůř. Stojím tam strnule, neschopen slova či pohybu a s vystrašeným, ale zároveň zklamaným pohledem koukám na Tomáše. Stojí naproti mně, je celý od krve a v obou rukou drží sekeru, která je taktéž od krve. Zrychleně vydechuje a přitom se mi nenávistně dívá přímo do očí.

„Co-co jsi to provedl?!“ pípnu.

„To, co bylo nutné, abych tě dostal do téhle pozice. Na tenhle moment jsem čekal od chvíle, kdy jsme se poznali.“ „Co-co to meleš?! Tome?! Proč jsi zabil všechny ty nevinné lidi?“ začnou se mi vhnět slzy do očí.

„Přece abych tě vyděsil,“ řekne s úšklebkem na tváři.

„Vždyť jsme byli kamarádi!“

„Nikdy jsme nebyli kamarádi! Nikdy! Ukončil bych to už dřív, ale čekal jsem na správný moment. Ten přišel právě teď!“ řekl a napřáhl se, že mě sejme tou sekerou. V obličeji měl výraz jako maniak.

Pocítil jsem obrovskou vlnu zklamání. Tom byl můj nejlepší kamarád posledních 5 let. Byl to člověk, kterému jsem na světě věřil ze všech nejvíc. A teď mě takhle zradí. Zadíívám se mu do tváře a hledám alespoň náznak toho starého dobrého Toma, ale vypadá to, že už tady není. Je tu jen tenhle maniak se sekerou a vražedným výrazem.

Najednou se vlak zase prudce rozjede. Chytnu se rychle dveří našeho kupé, takže nespádnou, ale Tomáš přeletí na druhou sedačku. To je moje šance! Rozběhnu se co nejrychleji uličkou. Opět míjím ostatní kupé, kde bezvládně leží Tomášovy nevinné oběti. Běžím na záchod, kde se zamknu a doufám, že Tomáš neprorazí dveře. Za chvíli přijde Tomáš a snaží se dostat dovnitř, jak jsem předpovídal. Po chvíli mu dojde, že je asi jen tak neprorazí, tak se rozhodne použít sekeru, kterou má celou dobu v ruce.

Já si sednu na sklopený záchod, schoulím se do klubíčka, zabořím hlavu mezi kolena, zavřu oči a modlím se, ať tahle noční můra konečně skončí. V tu chvíli mi přijde, jako by všechny zvuky zesílily. Vlak jedoucí po kolejích, bouřka, Tomáš bušící na dveře... Všechny ty zvuky jsou tak nahlas, až se schoulí do jednoho, který postupně slábne a slábne...

Najednou všechno zmizí. Bouře, záchod, umyvadlo, vlak, Tomáš... Všechno je pryč a já se probudím úplně zpocený doma ve své posteli. Ufff, byl to jen sen, říkám si, ale pořád to vidím všechno před očima. Ten sen byl tak živý! Ale ulevilo se mi, že Tomáš není vrah se sekerou, který je schopen vyvraždit celý vlak.

Vezmu do ruky mobil a zjistím, že je sobotní ráno. Vtom mi přijde zpráva od Tomáše: „Čau kámo, nechceš se ke mně dneska odpoledne stavit? Koupil jsem si novou sekeru na dříví a chci ti ji ukázat.“

Pavla Knídlová získala čestné uznání (kat. 8. a 9. tříd) v soutěži Pardubické strípky 2023, literární soutěž na téma Jsem z toho paf! pořádala Krajská knihovna v Pardubicích. Soutěže se zúčastnilo 19 škol.

Anita Přichystalová

Prosinec

Prosinec je
když za okny chumelí
Prosinec je
když se malé děti veselí

Prosinec je
když nás oheň zahřeje
Prosinec je
když venku brzo zima je

Prosinec je
když čtyři svíčky hoří
Prosinec je
když myšlenky nejdou k moři

Prosinec je
pocit klidu a radosti

Prosinec je
když tě rodina pohostí

Prosinec je
bílá cesta
Prosinec je
spousta těsta

Prosinec je
zvuk bijícího zvonce
Prosinec je
znamení dalšího konce

Prosinec je
vánoční svetr
Prosinec je
strýc co koledu popletl

Co když píšu samé lži?
Jaký jste, pane Prosinci?

Barbora Koutná

Prosinec

Sníh padá z oblohy
za chvíli zazní vánoční koledy
Vůně perníčků a jehličí
za dveřmi studený vítr fíčí
Čas strávený s rodinou
se zdobením perníčků mi pomohou

Adéla Jiříčná

Prosinec

Když jsem večer v zimě byla
na stromku se hvězda rozsvítila.
Ozdobami jsme ho nastavili
perníčky jsme ozdobili
a před jídlem se pomodlili.

Tereza Unčovská

Prosinec

Zimou se klepu ale uvnitř duše teplo cítím
při tom klidu svíčku zapálím a ona svítí
a září v prosincovém šeru
Studený vítr ze severu má taky něco do
sebe
zvláště když tvář co zábla nezebe
ale hřeje hřeje a úsměv na ní je

Zazpívali jsme koledu
o našem Štědrém večeru.
Dárky si rozdáváme
a na blízké vzpomínáme.

žáci 8. A a 8. B

Zimu mám rád...

Zimu mám rád, protože jsou Vánoce, Mikuláš a svátky díky
Zimu mám rád, protože radost a klid je cítit ve vzduchu
Zimu mám rád, protože mi dává pocit klidu a pohody
Zimu mám rád, protože pečeme cukroví
Zimu mám rád, protože všechno ošklivé sněhem zapadá
Zimu mám rád, protože teplo z ohně sálá
Zimu mám rád, protože venku sněží a to ticho nejlepší je
Zimu mám rád, protože doma je teplo a vůně svíčky zapálené
Zimu mám rád, protože rodina je pohromadě a tráví spolu čas
Zimu mám rád, protože je hraní a zpívání koled čas
Zimu mám rád, protože se všechno bělá
Zimu mám rád, protože venku panuje ticho a klid

Zimu nemám rád...

Zimu nemám rád, protože je brzo tma a mám strach z temných ulic.
Zimu nemám rád, protože únavou mi padají víčka.
Zimu nemám rád, protože červený nos mám věčně.
Zimu nemám rád, protože mě děsí namrzlé silnice.
Zimu nemám rád, protože na mě vane studený chlad.
Zimu nemám rád, protože mokro v botách je otrava.
Zimu nemám rád, protože když není sníh, je pusto.
Zimu nemám rád, protože mě kluci koulují.
Zimu nemám rád, protože po ledě pořád kloužu se.
Zimu nemám rád, protože mě břечka ušpiní.
Zimu nemám rád, protože když sníh roztaje, vše smutné je.

Podzimní haiku

Anita Přichystalová

Teplo u ohně
vůně sladkého čaje
podzim venku je

Nela Štindlová

Vůně podzimu
drak už nahoře letí
okolo listí

Elonora Zgažarová

Vítr zesílil
a hraje do přírody
děšť občas zazní

Klára Nárožná

Barevné listí
vzpomínky na zesnulé
proměny dýní

Patrik Pokorný

Listy na zemi
to je znamení že je
podzim zas tady

Veronika Pávková

Venku dýchám chlad
doma už mám listopad
příroda jde spát

Tomáš Hampl

Už se barví svět
ptáci se schovávají
listí se hrabe